

DECIZIA nr.146 din 14.03.2017
privind solutionarea contestatiei formulata de
S.C. X S.R.L.,
inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr. 58567/14.12.2016

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii 2 a fost sesizata cu adresa nr.X/12.12.2016 de catre Administratia Sector 4 a Finantelor Publice, inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr.X/14.12.2016, completata cu adresa nr.X/14.02.2017, inregistrata la D.G.R.F.P.B. sub nr.X/16.02.2017 si cu e-mailurile inregistrate la D.G.R.F.P.Bucuresti sub nr. X/NC/21.02.2017 si nr. X/CN/03.03.2017, cu privire la contestatia formulata de S.C. X S.R.L., CUI X, X, cu sediul in Bucuresti, Str. X, nr.X, Sector 4, cu sediul procesual ales in comuna X, sat X, nr.X, judetul Gorj.

Obiectul contestatiei, inregistrata la Administratia Sector 4 a Finantelor Publice sub nr.MBS4/REG/X/08.12.2016, il constituie decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016, comunicata prin posta cu confirmare de primire in data de 05.12.2016, emisa de Administratia Sector 4 a Finantelor Publice, prin care s-au stabilit accesorii aferente obligatiilor fiscale in suma totala de **S lei**.

Constatand, ca in speta, sunt intrunite conditiile prevazute de art. 268 alin.(1), art.269, art. 270 alin.(1) si art. 272 alin.(1) si alin.(2) din Legea 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de societatea X S.R.L.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

I. Prin adresa inregistrata la Administratia Sector 4 a Finantelor Publice sub nr. MBS4/REG/X/08.12.2016, societatea X S.R.L. a formulat contestatie impotriva decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016.

1.In ceea ce priveste accesoriile aferente T.V.A. in suma de S1 lei:

Conform fisei fiscale transmise la data de 28.02.2013, societatea avea de recuperat de la bugetul statului suma de X lei reprezentand T.V.A.. Ulterior, in fisa fiscala din data de 07.08.2014 suma de X lei a disparut.

In concluzie, societatea solicita modalitatea in care organul fiscal a facut compensarea, data la care a operat compensarea si sumele reprezentand dobanzi calculate in raport cu data creditarii contului bugetar si pana la data compensarii.

2. In ceea ce priveste accesoriile aferente veniturilor din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010 in suma de S2 lei:

In privinta debitelor inscrise in declaratiile pe perioada 16.05.2008 – 16.12.2010, societatea sustine ca a intervenit prescriptia dreptului de a stabili creanta fiscala conform dispozitiilor art.110 Cod procedura fiscala precum si prescriptia

dreptului de a cere executarea silita a creantelor fiscale potrivit dispozitiilor art.215 alin.(1) din Codul de procedura fiscala.

In concluzie, in primul rand societatea solicita modalitate de compensare a sumei de 6.661 lei reprezentand T.V.A. si a dobanzilor calculate asupra acesteia si in al doilea rand anulara dobanzilor si penalitatilor de intarziere calculate asupra unor debite prescrise.

II. Prin decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. D/08.11.2016, organele de impunere ale Administratiei Sector 4 a Finantelor Publice au stabilit in sarcina S.C. X S.R.L. accesorii aferente obligatiilor fiscale in suma de S lei reprezentand:

- S3 lei – accesorii aferente impozitului pe venitul microintreprinderilor;
- S1 lei – accesorii aferente taxei pe valoarea adaugata ;
- S2 lei – accesorii aferente venitulului din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010.

III. Fata de constatările organelor fiscale, sustinerile societatii contestatoare, reglementarile legale in vigoare pentru perioada analizata si documentele existente in dosarul cauzei se retin urmatoarele:

3.1. Cu privire la accesoriile aferente impozitului pe venitul microintreprinderilor in suma de S3 lei.

Cauza supusa solutionarii este dacă Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii 2 se poate pronunta pe fond asupra acestui capat de cerere, in conditiile in care contestatoarea nu aduce niciun argument si nicio dovada in sustinerea contestatiei.

In fapt, prin Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016 organele fiscale au calculat in sarcina contestatarei accesorii aferente impozitului pe venitul microintreprinderilor in suma de S3 lei.

Documentele prin care a fost individualizata baza impozabila sunt declaratiile 100 depuse de societate, respectiv declaratia nr.X/26.10.2016 si declaratia X/01.08.2016.

Societatea, desi contesta Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016, nu aduce argumente si nu invoca temeiuri de drept referitoare la dobanzile si penalitatile de intarziere aferente impozitului pe venitul microintreprinderilor, cu privire la modul de calcul al acestora, perioada aplicata, cota aplicata.

In drept, sunt incidente dispozitiile art. 269 alin.(1) lit.c) si lit.d) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, potrivit carora:

Art.269 - (1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

b) obiectul contestației;

c) motivele de fapt și de drept;

Totodata in speta sunt incidente si prevderile pct.11.1 lit.b) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala:

“11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

[...]

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;”

coroborate cu prevderile pct.2.5 potrivit carora:

“2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.”

Incidente spetei sunt si prevederile art.276 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, care stipuleaza:

„Art.276 - Soluționarea contestației

(1) în soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Se retine faptul ca societatea contestatoare desi contesta in totalitate accesoriile stabilite in sarcina sa prin Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016 nu aduce nici macar un singur argument de fapt or de drept cu privire la dobanzile si penalitatile aferente impozitului pe venitul microintreprinderilor si nici nu prezinta documente.

Potrivit doctrinei, se retine ca inca din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit caruia cel care afirma o pretente in justitie trebuie sa o dovedeasca, regula traditionala exprimata prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiu fiind consfintit de art.249 si art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedura civila, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare:

“Art.249: Sarcina probei

Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.”

Art.250 Obiectu probei și mijloacele de probă

Dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri, martori, prezumții, mărturisirea uneia dintre părți, făcută din proprie inițiativă sau obținută la interogatoriu, prin expertiză, prin mijloace materiale de probă, prin cercetare la fața locului sau prin orice alte mijloace prevăzute de lege.”

precum si de art.73 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala:

“Art. 73 Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale:

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”

Avand in vedere cele de mai sus, intrucat contestatara este cea care invoca in sprijinul pretentiilor sale o anumita stare de fapt, afirmand o pretentie in procedura administrativa, **constatarea care se impune**, una naturala si de o implacabila logica juridica, **este aceea ca sarcina probei revine contestatarei**.

Se retine ca sarcina probei nu implica un drept al contestatarei, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invoca o pretentie in cadrul caili administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinand respingerea contestatiei.

Totodata, prin Decizia nr. 3250 în dosarul nr. 935/57/2009 Inalta Curte de Casatie si Justitie retine in considerentele sale ca „*motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă*”, iar nedepunerea motivelor in acest termen duce la respingerea contestatiei ca nemotivata.

Organul de solutionare a contestatiei retine ca, organele fiscale au stabilit prin Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii, dobanzi si penalitati de intarziere aferente impozitului pe venitul microintreprinderilor in suma de S3 lei.

Intrucat societatea nu a depus documente, nu a adus argumente si nu a invocat temeieri de drept in sustinerea propriei cauze, cu privire la perioada de calcul, cota aplicata, se retine ca organul de solutionare nu se poate investi pe fondul cauzei pentru acest capat de cerere.

Astfel, avand in vedere retinerile de mai sus, in baza prevederilor art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, coroborat cu prevederile pct.11.1 lit.b) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, se va **respinge contestatia ca nemotivata** pentru acest capat de cerere.

3.2. Cu privire la accesoriile aferente T.V.A. in suma de S1 lei.

Cauza supusa solutionarii este daca societatea datoreaza accesorii in suma de de S1 lei pentru obligatiile stabilite prin Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016, in conditiile in care debitele care au generat accesoriile nu au fost achitate integral si la termen.

In fapt, prin decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. D/08.11.2016 Administratia Sector 4 a Finantelor Publice a stabilit in sarcina **X S.R.L.** obligatii fiscale accesorii in suma de S1 lei, calculate pentru perioada 25.10.2013 – 09.11.2016, aferente taxei pe valoare adaugata.

Deconturile TVA aferente lunii septembrie 2013 si decembrie 2013 au fost prelucrate in data de 02.04.2014 generand accesorii nereale.

In data de 31.05.2016 organul fiscal a procedat la analiza T.V.A. din fisa sintetica, iar in urma procedurii de simulare a recalculat obligatiile de plata cu titlu de TVA rezultand un debit nestins in suma totala de X lei.

Administratia Sector 4 a Finantelor Publice a emis decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii prin care a stabilit in sarcina contribuabilei dobanzi si penalitati de intarziere aferente taxei pe valoare adaugata in suma de S1 lei, calculate pentru perioada 25.10.2013 – 09.11.2016 la un debit in suma de X lei.

Societatea X S.R.L. sustine ca in luna februarie 2013 a avut T.V.A. de recuperat in suma de X lei.

In drept, aplicabile acestei spete sunt dispozitiile art.22, art.80, art.82, art.85, art.110, art.111, art.114, art.119 alin. (1) si alin. (2), art. 120 si art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, in vigoare pentru perioada 25.10.2013 – 31.12.2015, care prevad:

Codul de procedura fiscala:

"Art. 22 - Prin obligatii fiscale, în sensul prezentului cod, se înțelege:

[...]

c) obligația de a plăti la termenele legale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

d) obligația de a plăti dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat, denumite obligații de plată accesorii;"

„Art.80 - (1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal, la termenele stabilite de acesta.

(1[^]1) Declarațiile fiscale sunt documente care se referă la:

a) impozitele, taxele și contribuțiile datorate, în cazul în care, potrivit legii, obligația calculării impozitelor și taxelor revine plătitorului;

b) impozitele colectate prin stopaj la sursă, în cazul în care plătitorul are obligația de a calcula, de a reține și de a vărsa impozite și taxe;

c) bunurile și veniturile impozabile, precum și alte elemente ale bazei de impozitare, dacă legea prevede declararea acestora;

d) orice informații în legătură cu impozitele, taxele, contribuțiile, bunurile și veniturile impozabile, dacă legea prevede declararea acestora."

„Art. 82 - (1) Declarația fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.

(2) În declarația fiscală contribuabilul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege."

"Art. 85 - (1) Impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat se stabilesc astfel:

a) prin declarație fiscală, în condițiile art. 82 alin. (2) și art. 86 alin. (4);

b) prin decizie emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri."

Art.110 - (3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

a) decizia de impunere;

b) declarația fiscală;

c) decizia referitoare la obligații de plată accesorii;"

Norme metodologice:

“107.1. Titlul de creanta este actul prin care, potrivit legii, se stabileste si se individualizeaza obligatia de plata privind creantele fiscale, întocmit de organele competente sau de alte persoane îndreptatite potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

- a) decizia de impunere emisa de organele competente, potrivit legii;**
- b) declaratia fiscala, angajamentul de plata sau documentul întocmit de platitor prin care acesta declara obligatiile fiscale, în cazul în care acestea se stabilesc de catre platitor, potrivit legii.”**

Codul de procedura fiscala:

“Art. 111 - (1) Creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează.”

„Art.114 - (2¹) Debitorii vor efectua plata impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligațiile datorate bugetului de stat și a unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru celelalte obligații de plată.

(2²) Distribuirea sumelor din contul unic se face de organul fiscal competent, distinct pe fiecare buget sau fond, după caz, proporțional cu obligațiile datorate.

(2³) În cazul în care suma plătită nu acoperă obligațiile fiscale datorate unui buget sau fond, distribuirea în cadrul fiecărui buget sau fond se face în următoarea ordine:

- a) pentru toate impozitele și contribuțiile cu reținere la sursă;**
- b) pentru toate celelalte obligații fiscale principale;**
- c) pentru obligațiile fiscale accesorii aferente obligațiilor prevăzute la lit. a) și b).”**

“Art. 119. – (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen **dobânzi și penalități de întârziere”.**

“Art. 120. – (1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv”.

“Art. 120¹. – (1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2)-(6) sunt aplicabile în mod corespunzător”.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.”

Se retine ca prevederi legale similare au existat pe toata perioada de calcul a accesoriilor, inclusiv incepand cu 01.01.2016 prin art.173, art.174 si art.176 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala.

Avand in vedere prevederile legale de mai sus, rezulta ca declaratiile depuse de contribuabili reprezinta titluri de creanta prin care se stabilesc si se individualizeaza obligatia de plata privind creantele fiscale, motiv pentru care, organul fiscal are obligatia de a le inregistra in baza sa de date.

Totodata, un contribuabil are obligatia de a plati distinct, la termenele legale, impozitele, taxele, contributiile si alte sume datorate bugetului general consolidat, in speta obligatiile fiscale, stabilite si individualizate prin declaratiile depuse.

Potrivit normelor legale sus-citate, contribuabilii sunt obligati sa achite, la scadenta prevazuta de lege, impozitele, taxele si contributiile datorate, calculate si declarate in baza propriilor declaratii de impozite si taxe, iar in caz contrar datoreaza majorari de intarziere de la data scadentei si pana la data stingerii datoriilor, inclusiv. Platile efectuate in contul de TVA sting obligatiile asa cum au fost inscrise in deconturi si depuse la organul fiscal in ordinea vechimii, iar pentru neachitarea la scadenta se datoreaza dobanzi si penalitati de intarziere. In consecinta, accesoriile se datoreaza pentru sumele datorate si neplatite in contul de TVA in termenul legal. Penalitatile de intarziere nu inlatura obligatia de plata a dobanzilor.

Din documentele existente la dosarul cauzei si din analiza fisei sintetice si analitice se retin urmatoarele:

Decontul TVA aferent lunii septembrie 2013 si decontul TVA aferent lunii decembrie 2013 au fost prelucrate in data de 02.04.2014 generand accesorii nereale.

In data de 31.05.2016 organul fiscal a procedat la analiza T.V.A. din fisa sintetica, iar in urma procedurii de simulare a rezultat urmatoarea situatie:

- decontul aferent lunii septembrie 2013, TVA de plata in suma de X lei a fost stins partial cu suma de X lei, rezultand un debit de plata nestins in suma de X lei;
- decontul aferent lunii decembrie 2013, TVA de plata in suma de X lei a fost stins partial cu suma de X lei, rezultand un debit de plata nestins in suma de X lei.

Organul fiscal a reintrodus in fisa sintetica debitele nestinse la data de 31.05.2016, care genereaza accesorii pana la stingerea debitului in totalitate.

Drept urmare, pentru neachitarea la scadenta a obligatiilor fiscale, Administratia Sector 4 a Finantelor Publice a procedat la emiterea deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016, prin care au fost stabilite in sarcina societatii X S.R.L. dobanzi si penalitati de intarziere aferente taxei pe valoarea adaugata in suma de S1 lei.

Astfel, in ceea ce priveste sustinerea societatii din contestatie, respectiv ca la data de 28 februarie 2013, societatea avea de recuperat de la bugetul statului suma de X lei la TVA, iar ulterior in fisa fiscala pe platitor la data de 07.08.2014 suma de X lei reprezentand TVA de recuperat a disparut, nu poate fi retinuta favorabil in sustinerea cauzei avand in vedere urmatoarele:

- din decontul de TVA aferent lunii decembrie 2013 rezulta ca societatea a declarat taxa pe valoarea adaugata de plata in perioada de raportare in suma de X lei (randul 34), iar atat la randul 38 "soldul sumei negative de TVA reportate din perioada precedenta pentru care nu s-a solicitat rambursare" cat si la randul 42 "Soldul sumei negative de TVA la sfarsitul perioadei de raportare" societatea a declarat TVA de recuperat in valoare de X lei;

- din fisa sintetica totala editata la data de 01.03.2017 rezulta ca o parte din obligatiile cu titlu de TVA au fost compensate, dar nu si obligatiile de plata pentru care au fost calculate accesoriile.

De asemenea, se retine ca in decontul de TVA, contribuabilii pot efectua autocompensarea TVA de plata cu TVA negativa fara optiune de rambursare, in momentul cand cele doua creante sunt exigibile, certe si lichide.

Fata de cele mentionate se retine ca debitele asupra carora au fost calculate accesoriile sunt cele declarate de societate in decontul aferent lunilor septembrie 2013 si decembrie 2013, pe proprie raspundere, si care au fost stinse partial, iar contestatara nu indica si nu depune probe din care sa rezulte o alta baza de calcul a accesoriilor, decat cea asupra careia au fost calculate de organul fiscal, nu face dovada ca ar fi solicitat vreo compensare, in conformitate cu dispozitiile art.279 alin.1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, coroborat cu pct.11.1 lit.a) Ordinul Presdintelui Agentiei Natonale de Administrare Fiscala nr.3741/2015 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, va fi respinsa ca neintemeiata contestatia pentru suma de **S1 lei**.

3.3. Cu privire la accesoriile aferente veniturilor din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010 in suma de S2 lei.

Cauza supusa solutionarii este daca societatea datoreaza accesorii in suma de S2 lei, in conditiile in care acestea sunt aferente debitelor reprezentand venituri din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010, pentru care competenta de administrare revine inspectoratelor teritoriale de munca pana la 31.12.2010, potrivit legislatiei specifice aplicabile fiecarei perioade.

In fapt, prin Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016, Administratia Sector 4 a Finantelor Publice a calculat pentru perioada **01.07.2010 – 09.11.2016**, accesorii in suma totala de S2 lei, aferente veniturilor din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010, debitele asupra carora s-au calculat accesoriile fiind individualizate prin declaratiile cod 961 depuse de societate in perioada mai 2008 – ianuarie2011.

In drept, potrivit prevederilor art. 110, art. 119, art. 120 si art. 120¹ din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata in vigoare pe perioada de calcul a accesoriilor:

Cod de procedura fiscala

“Art. 110 (3) Titlul de creanță este actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii.”

Norme metodologice

„107.1. Titlul de creanta este actul prin care, potrivit legii, se stabileste si se individualizeaza obligatia de plata privind creantele fiscale, intocmit de organele competente sau de alte persoane indreptatite potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

a) decizia de impunere emisa de organele competente, potrivit legii;

b) declaratia fiscala, angajamentul de plata sau documentul intocmit de platitor prin care acesta declara obligatiile fiscale, in cazul in care acestea se stabilesc de catre platitor, potrivit legii;”

Cod procedura fiscala

“Art. 119 (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

“Art. 120 (1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.”

„Art. 120¹. (1) Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.”

Se retine ca prevederi legale similare au existat pe toata perioada de calcul a accesoriilor, inclusiv incepand cu 01.01.2016 prin art.173, art.174 si art.176 din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala.

In speta sunt aplicabile si dispozitiile art.1 din Legea nr.170/2014 privind administrarea creantelor bugetare reprezentand comisionul datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de munca:

“Art. 1. - (1) Creanțele bugetare reprezentând comisionul datorat până la data de 31 decembrie 2010 de angajatori inspectoratelor teritoriale de muncă pentru păstrarea și completarea carnetelor de muncă, respectiv pentru certificarea legalității înregistrărilor efectuate în baza prevederilor Legii nr. 130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, republicată, precum și obligațiile accesorii aferente, stabilite prin titluri de creanță și neachitate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se fac venit la bugetul de stat și au regim de creanță bugetară.

(2) Procedurile de administrare a creanțelor bugetare prevăzute la alin. (1) vor fi continuate de către Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate, care se subrogă în drepturile și obligațiile inspectoratelor teritoriale de muncă. Administrarea creanțelor prevăzute la alin. (1) se îndeplinește potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Sumele reprezentând comisionul prevăzut la alin. (1), inclusiv dobânzile, penalitățile de întârziere sau majorările de întârziere pentru care dreptul de a cere executarea silită s-a prescris până la data preluării în administrare a acestora de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, rămân în responsabilitatea inspectoratelor teritoriale de muncă.

(4) Pentru creanțele bugetare prevăzute la alin. (1), inspectoratele teritoriale de muncă vor preda organelor fiscale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, competente în administrarea contribuabililor, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele:

a) înscrisurile, în original, în care sunt individualizate creanțele datorate și neachitate până la data intrării în vigoare a prevederilor prezentei legi și care reprezintă titluri executorii, neatacate în termenul legal sau dispozitivul hotărârii judecătorești irevocabile prin care s-a soluționat contestația formulată împotriva acestora;

b) dosarele aflate pe rolul instanțelor de judecată pentru litigiile având ca obiect contestațiile la executarea silită sau contestațiile împotriva actelor prin care se dispun

și se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii, precum și în cazul litigiilor care privesc procedurile de insolvență, aferente creanțelor;

c) situația soldurilor creanțelor prevăzute la alin. (1);

d) situația sumelor plătite în plus față de obligația de plată;

e) orice alte informații/documente disponibile, necesare urmăririi și verificării sumelor datorate.

(5) Procedura de predare-primire a documentelor și a informațiilor prevăzute la alin. (4) va fi aprobată prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(6) Începând cu data intrării în vigoare a prevederilor prezentei legi, comisiunile prevăzute la alin. (1), inclusiv obligațiile accesorii aferente acestora, se achită la unitățile Trezoreriei Statului din cadrul organelor fiscale în raza cărora sunt luați în administrare contribuabilii, într-un cont distinct de venituri al bugetului de stat, codificat cu codul de identificare fiscală a contribuabililor.”

Potrivit Protocolului - cadru de predare – primire a titlurilor executorii in care sunt individualizate creantele reprezentand comisionul datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de munca si a documentelor privind masurile de executare silita intreprinse de inspectoratele teritoriale de munca, aprobat prin Ordinul comun al Ministerului Finantelor Publice si al Ministerului Muncii, Familiei, Protectiei Sociale si Persoanelor Varstnice nr.830/542/2015:

“Capitolul I

1. Obiectul prezentei proceduri îl reprezintă predarea-primirea titlurilor executorii în care sunt individualizate creanțele reprezentând comisionul datorat până la data de 31 decembrie 2010 de angajatori inspectoratelor teritoriale de muncă pentru păstrarea și completarea carnetelor de muncă, respectiv pentru certificarea legalității înregistrărilor efectuate în baza prevederilor Legii **nr. 130/1999** privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, republicată, a obligațiilor accesorii aferente, stabilite prin titluri de creanță și neachitate până la data intrării în vigoare a Legii **nr. 170/2014** privind administrarea creanțelor bugetare reprezentând comisionul datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de muncă, denumită în continuare lege, precum și a documentelor privind măsurile de executare silită întreprinse de inspectoratul teritorial de muncă.

2. Procedurile de administrare a acestor creanțe bugetare vor fi continuate, după 60 de zile de la data publicării legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, de către Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate, care se subrogă în drepturile și obligațiile inspectoratelor teritoriale de muncă. Administrarea creanțelor prevăzute la pct. 1 se îndeplinește potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului **nr. 92/2003 privind **Codul de procedură fiscală**, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”**

“Capitolul II

1. Obiectul predării-primirii îl constituie:

a) înscrisurile, în original, în care sunt individualizate creanțele datorate și neachitate și care reprezintă titluri executorii, neatacate în termenul legal, sau dispozitivul hotărârii judecătorești irevocabile prin care s-a soluționat contestația formulată împotriva acestora;

b) dosarele aflate pe rolul instanțelor de judecată pentru litigiile având ca obiect contestațiile la executarea silită sau contestațiile împotriva actelor prin care se dispun

și se duc la îndeplinire măsurile asigurătorii, precum și în cazul litigiilor care privesc procedurile de insolvență, aferente creanțelor.

[...]

6. Inspectoratele teritoriale de muncă care efectuează predarea răspund de valabilitatea, realitatea și actualitatea datelor și documentelor care fac obiectul predării-primirii.”

Cu privire la obligația plății unui comision datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de muncă, potrivit dispozițiilor art.2, art.3 și art.5 din Legea nr.130/1999 privind unele măsuri de protecție a persoanelor încadrate în muncă, cu modificările și completările ulterioare:

“Art. 2. - (1) Carnetele de muncă ale salariaților încadrați la angajatorii prevăzuți la art. 1 se păstrează și se completează de către inspectoratele teritoriale de muncă în a căror rază teritorială își are sediul angajatorul.

(2) Angajatorii sunt obligați să depună la inspectoratele teritoriale de muncă la care se păstrează și se completează carnetele de muncă ale salariaților:

a) actele privind executarea, suspendarea, modificarea și încetarea contractelor individuale de muncă, în termen de 5 zile de la perfectarea acestora;

b) lunar, dovezile de calculare a drepturilor salariale, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se face plata acestora.

(3) Angajatorii care au înființat sedii secundare în alte județe decât în cel unde angajatorul își are sediul pot solicita ca păstrarea și completarea carnetelor de muncă ale salariaților care prestează munca în cadrul sediilor secundare să se facă de către inspectoratele teritoriale de muncă în a căror rază teritorială își desfășoară activitatea acestea. În acest caz, angajatorii au obligația de a înregistra contractele individuale de muncă ale salariaților și de a depune documentele menționate la alin. (2) la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își desfășoară activitatea sediul secundar și de a deține la sediul secundar o copie a acestor documente.

[...]

Art.3 - (2) Angajatorii prevăzuți la alin. (1) au următoarele obligații:

a) să depună lunar la inspectoratul teritorial de muncă dovezile de calculare a drepturilor salariale, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se face plata acestora;

b) să prezinte carnetele de muncă ale salariaților la inspectoratele teritoriale de muncă, la încetarea contractelor individuale de muncă ale acestora, în vederea certificării înscrierilor efectuate.

[...]

Art. 5. - (1) Pentru prestarea serviciilor prevăzute în prezenta lege, inspectoratele teritoriale de muncă vor percepe un comision stabilit după cum urmează:

a) 0,75% din fondul lunar de salarii, angajatorilor cărora le păstrează și le completează carnetele de muncă;

b) 0,25% din fondul lunar de salarii, angajatorilor cărora le prestează serviciile prevăzute la art. 3, constând în verificarea și certificarea legalității înregistrărilor efectuate de către aceștia.

(2) Angajatorii prevăzuți la art. 2 și 3 au obligația să calculeze comisionul și să depună lunar la inspectoratul teritorial de muncă o declarație fiscală privind stabilirea comisionului. Plata comisionului și depunerea declarației se vor efectua până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care este datorat.”

Incepand cu data de 01.02.2011 prin Ordonanta de urgenta nr.123/2011 a fost abrogata prevederile Legii nr.130/1999 privind unele masuri de protectie a persoanelor incadrate in munca, republicata.

Se retine ca, potrivit Legii nr. 170/2014, incepand cu data de 16.02.2015, competenta de administrare a comisionul datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de munca revine Agentiei Nationale de Administrare Fiscala (ANAF).

Competenta de administrare a titlurilor de creanta reprezentand comisionul datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de munca aferent perioadei fiscale anterioare datei de 31 decembrie 2010 si, totodata, pentru solutionarea contestatiilor impotriva actelor administrative prin care s-a facut stabilirea, revine inspectoratelor teritoriale de munca, potrivit legislatiei specifice aplicabile fiecarei perioade.

Incepand data de 16 februarie 2015, inspectoratelor teritoriale de munca au obligatia de a preda organelor fiscale din subordinea ANAF, in vederea colectarii, creantele reprezentand comisionul datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de munca, stabilite si neachitate pana la 31.10.2010, predarea-preluarea efectuandu-se pe baza protocolului de predare-primire.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta urmatoarele:

Prin Decizia referitoare la obligatiile de plata accesorii nr.D/08.11.2016, Administratia Sector 4 a Finantelor Publice a calculat pentru perioada **01.07.2010 – 09.11.2016**, accesorii aferente veniturilor din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010, obligatiile de plata fiind individualizate prin declaratiile cod 961 depuse de societate in perioada mai 2008 – ianuarie 2011.

In baza situatiei soldurilor contributiilor stabilite pana la data de 31 decembrie 2010 si neincasate pana la aceeasi data, transmisa de Inspectoratul Teritorial de Munca Bucuresti organul fiscal a calculat accesorii in suma totala de S2 lei, aferente veniturilor din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010, obligatiile de plata fiind individualizate prin declaratiile cod 961, intocmite pe propria raspundere si depuse de societate in perioada mai 2008 – ianuarie 2011, respectiv debitele au fost stabilite conform “Declaratiilor fiscale privind stabilirea comisionului datorat.”

Potrivit dispozitiilor Legii nr. 170/2014, coroborate cu prevederile Protocolului cadru aprobat prin Ordinul comun 830/542/2015, Ministerului Muncii, Familiei, Protectiei Sociale si Persoanelor Varstnice, prin organele competente ale acestuia care efectueaza predarea, raspunde de valabilitatea, realitatea, actualitatea datelor si documentelor si informatiilor care fac obiectul predarii.

Prin urmare, organele fiscale din cadrul ANAF, respectiv Administratia Sectorului 4 a Finantelor Publice, inclusiv organul de solutionare a contestatiei din cadrul D.G.R.F.P.B. nu sunt competente sa se pronunte cu privire la corectitudinea informatiilor furnizate de Ministerului Muncii, Familiei, Protectiei Sociale si Persoanelor Varstnice prin Inspectoratul Teritorial de Munca Bucuresti, referitoare la perioada anterioara datei de 16.02.2015, in conditiile in care art.1 alin.(3) din Legea nr.170/2014 prevede expres faptul ca pentru sumele reprezentand comision si

accesorii pentru care dreptul de a cere executarea silită s-a prescris până la data preluării în administrarea ANAF, rămân în responsabilitatea inspectoratelor teritoriale de muncă.

Trebuie subliniat că în ceea ce privește veniturile din comisionul perceput de către inspectoratele teritoriale de muncă, datorat până la data de 31 decembrie 2010, stabilite și neachitate până la 16.02.2015, organelor fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală le revine numai rolul colectării și nu al individualizării acestora și nici al analizării prescripției în condițiile în care inspectoratele teritoriale de muncă remit spre administrare numai acele obligații pentru care nu s-a prescris dreptul de a cere executarea silită.

Având în vedere cele mai sus prezentate, urmează a se dispune respingerea în parte ca neîntemeiată a contestației formulată de X S.R.L., împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. D/08.11.2016 emisă de Administrația Sector 4 a Finanțelor Publice, cu privire la accesoriile aferente veniturilor din comisionul perceput de către inspectoratele teritoriale de muncă, datorat până la data de 31 decembrie 2010 în suma de S2 lei.

3.4. Cu privire la solicitarea societății de prezentare a modalității în care organul fiscal a făcut compensarea.

Cauza supusă soluționării este dacă Serviciul soluționare contestații 2 se poate investi cu soluționarea acestui capăt de cerere în condițiile în care nu intra în competența sa de soluționare.

In fapt, societatea solicită modalitatea în care organul fiscal a făcut compensarea, data la care a operat compensarea și sumele reprezentând dobânzi calculate în raport cu data creditării contului bugetar și până la data compensării.

In drept, potrivit dispozițiilor art. 272 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

“Art. 272 - (1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, a deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin decizie de modificare a bazei de impunere, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către structurile specializate de soluționare a contestațiilor.

(2) Structurile specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii sunt competente pentru soluționarea contestațiilor ce au ca obiect:

- a) creanțe fiscale în cuantum de până la 1 milion lei;**
- b) măsura de diminuare a pierderii fiscale în cuantum de până la 1 milion lei;**
- c) deciziile de reverificare, cu excepția celor pentru care competența de soluționare aparține direcției generale prevăzute la alin. (5);**
- d) creanțele fiscale accesorii, indiferent de cuantum, aferente creanțelor fiscale principale stabilite prin decizii de impunere/acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere contestate și pentru care competența de soluționare a contestației revine structurii specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice.**

[...]

(6) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale decât cele prevăzute la alin. (1) se soluționează de către organele fiscale emitente.

Solicitarea societatii de prezentare a modalitatii in care organul fiscal a facut compensarea, data la care a operat compensarea si sumele reprezentand dobanzi calculate in raport cu data creditarii contului bugetar si pana la data compensarii, nu intra in competenta de solutionare a Serviciului solutionare contestatii 2, aceasta intrand in competenta organelor fiscale de administrare, respectiv Administratiei Sector 4 a Finantelor Publice, motiv pentru care se transmite spre competenta solutionare organului fiscal.

Pentru considerentele aratate mai sus si in temeiul art.22, art.80, art.82, art.85, art.110, art.111, art.114, art.119 alin. (1) si alin. (2), art. 120 si art. 120¹ din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, pct.2.5. si 11.1. lit.a) si lit.b) din O.P.A.N.A.F. nr.3741/2015 privind aprobarea Instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, art.249 si art.250 din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedura civila, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare, art.2, art.3 si art.5 din Legea nr.130/1999 privind unele masuri de protectie a persoanelor incadrate in munca, cu modificarile si completarile ulterioare, art.1 din Legea nr.170/2014 privind administrarea creantelor bugetare reprezentand comisionul datorat de angajatori inspectoratelor teritoriale de munca, Ordinul comun al Ministerului Finantelor Publice si al Ministerului Muncii, Familiei, Protectiei Sociale si Persoanelor Varstnice nr.830/542/2015, art.73 alin.(1), art.173, art.174, art.176, 269 alin.(1) lit.c) si lit.d), art.272, art.276 alin.(1) art.279 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedura fiscala, se:

DECIDE:

1. Respingerea in parte ca nemotivata a contestatiei formulata de X S.R.L. impotriva Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. D/08.11.2016, emisa de Administratia Sector 4 a Finantelor Publice, prin care s-au calculat accesorii aferente impozitului pe venitul microintreprinderilor in suma de **S3 lei**.

2. Respingerea in parte ca neintemeiata a contestatiei formulata de X S.R.L. impotriva Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. D/08.11.2016, emisa de Administratia Sector 4 a Finantelor Publice, prin care s-au calculat accesorii aferente TVA in suma de **S1 lei**.

3. Respingerea in parte ca neintemeiata a contestatiei formulata de X S.R.L. impotriva Deciziei referitoare la obligatiile de plata accesorii nr. D/08.11.2016, emisa de Administratia Sector 4 a Finantelor Publice, prin care s-au calculat accesorii aferente veniturilor din comisionul perceput de catre inspectoratele teritoriale de munca, datorat pana la data de 31 decembrie 2010 in suma de **S2 lei**.

4. Transmiterea capatului de cerere privind modalitatea in care s-a facut compensarea, Administratiei Sector 4 a Finantelor Publice.

Prezenta decizie este definitiva in sistemul cailor administrative de atac si poate fi contestata in termen de 6 luni de la data comunicarii la Tribunalul Bucuresti.